

In sanctam parasceven (homilia 7)

Λεοντίου πρεσβυτέρου Κωνσταντινουπόλεως λόγος εις την άγιαν παρασκευήν και εις τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ και εις τὸν δίκαιον Ἰώβ

Μεγάλα τῆς προσευχῆς τὰ χαρίσματα, ἀνεξάλειπτα ταύτης τὰ κατορθώματα. Ὅπου δ' ἂν τις περιστρέψῃ τὸ τῆς διανοίας ὄμμα, οὐδὲ προσευχῆς τιμιώτερον εὐρήσει. Προσευχὴ τὸν Νῶε διεκυβέρνησεν καὶ τοῦ θεηλάτου κατακλυσμοῦ ἀναυάγητον διετήρησεν· προσευχὴ τὴν στείρωσιν τῆς Ἄννας διέλυσεν καὶ τῆς ἐπαράτου κατάρας παραδόξως ἀπήλλαξεν· προσευχὴ τῷ Ἰωνᾷ τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους εὐκτήριον οἶκον εἰργάσατο καὶ Νινευίταις τὴν πόλιν ἄτρωτον διετήρησεν· προσευχὴ Ἐζεκία τῷ βασιλεῖ πεντεκαίδεκαετῆ χρόνον ἔχαρίσατο. Καὶ ἵνα μὴ μακρολογῶ πόσον δύναται προσευχή, αὐτὸν τὸν κύριον εἰς μέσον ἀγάγωμεν, τὸν ποιήσαντα καὶ διδάξαντα, τὸν μὴ μόνον προσευξάμενον ἀλλὰ καὶ προσεύχεσθαι παραινέσαντα, ὡς ἔστιν αὐτοῦ ἀκοῦσαι λέγοντος πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς· Ὅταν προσεύχεσθε, λέγετε· Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου.

Ὡς τέκνα πατέρα παρακαλεῖτε, ὡς στρατιῶται τὸν βασιλέα περιμένετε, ὡς πολιτογραφηθέντες εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, πλὴν τοῦ δεσποτικοῦ ὀνόματος μηδὲν ἕτερον ἐπιβοᾶτε. Οὐ μόνον δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν τοὺς μαθητάς ὁ κύριος ἐδίδαξε προσεύχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπηραζόντων καὶ ἐχθραινόντων καὶ ἐπιβουλεύοντων, ὡς ἔστιν αὐτοῦ ἀκοῦσαι τοῦ κυρίου λέγοντος πρὸς αὐτούς· Προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηραζόντων ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς. Ὁ ἐδίδαξεν ὁ κύριος καὶ ἐποίησεν· προσηύξατο καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῶν ἀθετούντων αὐτὸν ἐχθρῶν. Καὶ πότε προσηύξατο ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ὁ κύριος; Πότε; Τῇ παρουσίᾳ παρασκευῆ, ὅτε παρέστη τῷ σταυρῷ. Σήμερον γάρ, ὡς ἴστε, ὁ πάντων κριτῆς σταυροῦται. Διὸ καὶ ὡς εἶδεν ἑαυτὸν ὁ κύριος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων σταυρούμενον καὶ τοὺς Ἰουδαίους ὑπὸ τῶν ἀψύχων στοιχείων κατακρινομένους, καὶ ὅτι ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, ἐκείνοι δὲ οὐκ ἐστύγναζον, καὶ ὅτι σεισμὸς καθολικὸς ἐγένετο, ἐκείνοι δὲ τῆς κακίας οὐ μετεφέροντο, καὶ ὅτι τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διερρήγνυτο, ἐκείνων δὲ αἱ καρδίαι οὐ κατηνοίγοντο, καὶ ὅτι πολλὰ μὲν ἠνοίγοντο μνήματα, ἐκείνων δὲ αἱ ψυχαὶ οὐκ ἐφωτίζοντο, καὶ ὅτι νεκροὶ μὲν ἀνίσταντο, ἐκείνοι δὲ τοῖς νεκροῖς συνελογίζοντο, οὕτως καὶ ὁ κύριος φιλανθρωπευόμενος τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐν αὐτῷ τῷ σταυρῷ προσηύχετο πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῇ παρουσίᾳ παρασκευῆ λέγων· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσιν. Εἶδες, ὦ φίλε, πῶς ὁ ἐδίδαξε καὶ ἐπλήρωσεν, πῶς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν προσεύχεται; Διὰ τί; Ἦθελεν ὁ πατήρ τοῦ κυρίου ὡς ἀγανακτῶν ὑπὲρ τῆς ὕβρεως τοῦ υἱοῦ θανατῶσαι τὸ τῶν Ἰουδαίων φῦλον, τοὺς ἀντὶ προσκυνήσεως σταυρὸν πελεκώντας, καὶ ἀντὶ παρακλήσεως ἡλούς χαλκεύοντας, καὶ ἀντὶ προσφορᾶς ὄξος προσάγοντας, καὶ ἀντὶ δώρων καλάμῳ τύπτοντας, καὶ ἀντὶ κειμηλίων ἀκάνθινον στέφανον πλέκοντας, καὶ τολμηρῶς βοῶντας· Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. Διὰ ταῦτα βουλευομένου τοῦ πατρὸς ἐξαλεῖψαι παρατὰ τὸ τῶν Ἰουδαίων φῦλον, ὁ μονογενὴς υἱὸς ὡς μεσίτου τάξιν εἰληφῶς παρεκάλει τὸν πατέρα λέγων· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσιν. Πολλοὶ γὰρ ἐξ αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν· διὸ παρακαλῶ, μὴ συνθερισθῆ ζιζανίοις σίτος, μὴ συναπόλλωνται λύκοις ἀρνειοί, μὴ συνφθαρῶσι κόραξι περιστεραί, μὴ συγκαυθῶσιν ἀκάνθαις ρόδα. Οὐ μόνον Καϊάφας ἐνταῦθα μαστίζων, ἀλλὰ καὶ Παῦλος ἐπιστρέφων· οὐ

μόνον ὁ δοῦλος τοῦ ἀρχιερέως ραπίζων, ἀλλὰ καὶ Στέφανος τὸ μαρτύριον εὐτρεπίζων. Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην. Ταῦτα δὲ ὁ υἱὸς ἔλεγε πρὸς τὸν πατέρα οὐχ ὡς τοῦ πατρὸς ἀγνοοῦντος τί βούλεται ὁ υἱὸς ἢ τοῦ υἱοῦ ἀμφιβάλλοντος τί θέλει ὁ πατήρ-μία γὰρ βούλησις πατρὸς καὶ υἱοῦ· ἐκεῖνο γὰρ οἶδεν ὁ λόγος ὃ θέλει ὁ νοῦς, <καὶ ἐκεῖνο οἶδεν ὁ νοῦς> ὃ θέλει ὁ λόγος-, οὐχ ὡς ἀγνοῶν τοίνυν τὴν τοῦ πατρὸς βούλησιν ἔλεγε ταῦτα, ἀλλ' ὡς βουλόμενος καὶ ἐν αὐτῷ τῷ σταυρῷ ὁ μονογενὴς υἱὸς τὴν ἐμφάνειαν τοῦ πατρὸς ποιήσασθαι, ἵνα μὴ ὡς ξένος καὶ νόθος διαβληθῆ, ἀλλ' ὡς γνήσιος καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας ὢν. Διὰ ταῦτα προσεύχεται ὁ μονογενὴς υἱός, ὅπως τοῦ πατρὸς τὴν ἐμφάνειαν ποιήσεται, ὅπως ὃ ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς ἀντιδῶ καὶ αὐτὸς τῷ πατρί. Ἔστι δὲ πάντως εἰπεῖν τινα· Τί ἐστὶν ὃ ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς, ἵνα ἀντιδῶ καὶ αὐτὸς τῷ πατρί; Ἄκουε ἄπερ οὐκ ἀγνοεῖς· διὸ ὑπομιμνήσκω, οὐ διδάσκω.

Ἦκουες ἐν τῷ βαπτίσματι τῷ Ἰορδανιαίῳ ἄνωθεν τοῦ πατρὸς βοῶντος· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ ἠδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε. Ὁ πατήρ τὸν υἱὸν σημαίνει καὶ γνωρίζει τοῖς ἀνθρώποις. Βουλόμενος τοίνυν ὁ υἱὸς ἀνταποδοῦναι ταύτην τὴν μαρτυρίαν τῷ πατρί ἐν αὐτῷ τῷ σταυρῷ ἐβόα· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιῶσιν. Καὶ ὅτι δι' ἐμφάνειαν ταῦτα ὁ μονογενὴς υἱὸς ἐφώνησεν, ἄκουε αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα λέγοντος· Πάτερ

, ἐφάνέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις. Τούτου γὰρ χάριν καὶ ἡ οἰκονομία, ἵνα ὁ πατήρ γνωρίσῃ τὸν υἱόν, ἵνα ὁ υἱὸς γνωρίσῃ τὸν πατέρα, ὡσαύτως μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ γνωρισθῆ καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα. Ὁμοίως πάλιν ἄκουε τὸν υἱὸν προσευχόμενον καὶ λέγοντα πρὸς τὸν πατέρα· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην. Ἀλλὰ σὺ, ἀκρόατα, μὴ ἀρνήσῃ τὴν γνώμην, μὴ σμικρύνῃς τὸν ἀκατάληπτον. Ἐὰν γὰρ τὸν υἱὸν σμικρύνῃς, καὶ τὸν πατέρα σμικρύνῃς· ἐκεῖ γὰρ ἐστὶν ὁ πατήρ, ὅπου ἐστὶν ὁ υἱός. Διὰ τοῦτο καὶ υἱὸς προσηγόρευται ἀπὸ τοῦ οἴος, τουτέστιν οἴος ὁ πατήρ, τοιοῦτος καὶ ὁ υἱός. Διὸ ἀκούων τὸν μονογενῆ τοῦ θεοῦ υἱὸν προσευχόμενον

, κατὰ τὸν τῆς ἐνανθρωπήσεως λόγον ἐκλάμβανε. Προσεύχεται γὰρ οἰκονομικῶς, θαυματοουργεῖ δὲ θεοπρεπῶς· οὐκ ἄλλος ὁ πάσχων καὶ ἄλλος ὁ θαυματοουργῶν. Εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὁ καθεύδων καὶ ὁ νεκροὺς ἐγείρων, εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὁ πεινῶν καὶ ὁ χορτάζων, εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ καὶ ἐν τῷ παρθενικῷ σηκῷ ἀστενοχωρήτως οἰκήσας, καὶ ἐν τῷ σταυριαίῳ ξύλῳ ἀρρήτως παγεῖς, καὶ ἐν τῷ λελαξευμένῳ μνημείῳ τὸ τριήμερον καθευδήσας, καὶ ἐν τῇ νεφέλῃ τῆς ἀναλήψεως τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἀνασφαιρίσας, καὶ ἐν τῷ πατρῷ κόλπῳ ἀφράστως καὶ ἀχρόνως αὐλὶ ζόμενος, καὶ ἄνω καὶ κάτω μηδαμοῦ λειπόμενος. Μεγάλα τοίνυν τὰ τῆς προσευχῆς χαρίσματα, ἀνεξάλειπτα τὰ ταύτης δωρήματα. Προσευχὴ θλίψεως ἀπουσία, εὐφροσύνης ἐπιστασία, φίλων παραμυθία, τοῦ ἐπὶ πάντων θεοῦ δωροδοσία. Ἔστι δὲ πάντως εἰπεῖν τινα· Τί ἐστὶν προσευχὴ τοῦ ἐπὶ πάντων θεοῦ δωροδοσία; Τί ἐστὶν; Ἦκουες ἀρτίως τοῦ συγγραφέως Μωσέως λέγοντος· Εἶπεν ὁ κύριος Ἐλιφάξ τῷ Θεομανεῖτῃ· Ἥμαρτες σὺ καὶ οἱ δύο σου φίλοι· οὐ γὰρ ἐλάλησατε ἐνώπιόν μου οὐδὲν ἀληθές, ὥσπερ ὁ θεράπων μου Ἰώβ. Καὶ νῦν λάβετε ἑπτὰ μόσχους καὶ ἑπτὰ κριοὺς καὶ πορεύθητε πρὸς τὸν παῖδά μου Ἰώβ, καὶ ποιήσει καρπώσεις ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ζήσεσθε, ὅτι εἰ μὴ πρόσωπον αὐτοῦ ἔλαβα, ἀπώλεσα ἂν ὑμᾶς. Εἶδες προσευχὴν φίλων εὐεργεσίαν, καὶ πῶς ὁ θεὸς ἀνθρώποις διὰ προσευχῆς λύσιν πλημμελημάτων χαρίζεται; Εἶπεν ὁ κύριος τῷ Ἐλιφάξ· Ἥμαρτες σὺ καὶ οἱ δύο σου φίλοι. Πορεύθητε οὖν πρὸς τὸν παῖδά μου Ἰώβ, καὶ προσεύξεται ὑπὲρ ὑμῶν ὁ θεράπων μου Ἰώβ. Καλῶς ὁ κύριος ἐν ταύτῳ τὸν Ἰώβ καὶ παῖδα καὶ θεράποντα προσαγορεύει· παῖδα τὸ τῆς δουλείας ὄνομα, θεράποντα τὸ τῆς εὐσεβείας κατόρθωμα.

Πορεύθητε πρὸς τὸν παῖδά μου Ἰώβ, ὁ θεράπων μου προσεύξεται ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ζήσεσθε. Ὡς τῆς τοῦ κυρίου ἀγαθότητος. Αὐτὸς φιланθρωπεύεται καὶ τῷ Ἰώβ τὴν χάριν παρέχει. Σφόδρα καλῶς. Ὡσπερ γὰρ ἐν τοῖς παροῦσι κοσμικοῖς βασιλεὺς βουλόμενος τὸν ἕγγιστα αὐτοῦ καὶ πλουτίσαι καὶ δοξάσαι, δι' αὐτοῦ δέλτους δωρεῖται καὶ σωτηρίαν καταδίκους χαρίζεται, ὅπως κάκεινους εὐεργετήσῃ καὶ τὸν ἕγγιστα πλουτίσῃ, οὕτω καὶ ὁ τῶν πάντων βασιλεὺς θεὸς βουλόμενος τὸν Ἰώβ ὡς ἴδιον ἄνδρα δοξάσαι, δι' αὐτοῦ τὴν ἀμαρτίαν τοῖς φίλοις συγχωρεῖ, ὅπως καὶ αὐτὸς δοξασθῆ κάκεινοι τῆς ἀμαρτίας ῥυσθῶσιν. Πορεύθητε πρὸς τὸν παῖδά μου Ἰώβ. Εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ παρακληθῶ, συγγνώμην οὐ δίδωμι. Πορεύθητε πρὸς τὸν παῖδά μου Ἰώβ· ὃν ὑβρίσατε παρακαλέσατε, ὃν ἠθετήσατε δοξάσατε, τὸν εἰλωμένον ἱερέα δέξασθε, τὸν ἐπὶ τῆς κοπρίας ἐπὶ τῷ θυσιαστηρίῳ κατανοήσατε. Οὐ γὰρ ὡς ἀμαρτωλὸν αὐτὸν ἐγκατέλιπον, ἀλλ' ὡς δίκαιον ἐδόξασα. Χρυσὸς ἐν καμίνῳ δοκιμάζεται, καὶ δίκαιος ἐν πειρασμοῖς λαμπρύνεται. Μὴ ἐζημίωσεν αὐτὸν ἡ κοπρία; Μὴ οὐ γέγονεν ἐνδοξότερος; Μὴ κακῶς ἐπραγματεύσατο; Οὐκ ἔδωκεν ἀπλᾶ, καὶ διπλᾶ ἔλαβεν; Πορεύθητε πρὸς τὸν παῖδά μου Ἰώβ, τὸν ἀπὸ καμάτου καὶ συγκοπῆς εἰς ἄνεσιν ἐλθόντα. Μάθετε φίλου πιστοῦ προκοπήν· ἐκεῖνος πιστός, ὑμεῖς δὲ ἄπιστοι. Ἐξ ὧν εἶδατε, μάθετε ὅτι οὐδεὶς πιστεύσας εἰς κύριον ἐγκατελείφθη. Πορεύθητε πρὸς τὸν παῖδά μου Ἰώβ, ὅτι εἰ μὴ δι' αὐτὸν ἀπώλεσα ἂν ὑμᾶς. Ταῦτα ἀκούσας Ἐλιφάζ εὐθέως παραλαβὼν τοὺς δύο φίλους, Βάλδαν καὶ τὸν Σοφάρ, ἐπορεύθησαν δρομαίῳ ποδὶ πρὸς τὸν γενναιότατον Ἰώβ, καὶ πορευθέντες προσέπεσαν, ἐδεήθησαν, ἠξίωσαν

, παράκλησιν ἤτησαν λέγοντες πρὸς τὸν Ἰώβ· Ἐσφάλημεν γενναιότατε, οὐκ ἤδειμεν τὸ συμβάν σοι. Νῦν ἔγνωμεν τοὺς ἀγῶνας σου, νῦν ἔγνωμεν ὅτι ἐρράγη ὁ ἀντίπαλος , ἐξ ὧν σὺ στεφανηφόρος ἀνεδείχθης. Πρέσβευσον ὑπὲρ ἡμῶν· καταλλαγή ἡμῖν ὁ ἡμέτερος βασιλεὺς, σὸς δὲ καὶ θεὸς καὶ ἀγνοθητής. Αὐτὸς ἡμᾶς ἀπέστειλε πρὸς σὲ εἰρηκῶς, ὡς δίχα τῆς σῆς παρακλήσεως συγγνώμην ἡμᾶς τῶν πλημμελημάτων μὴ δέξασθαι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ φιλόφιλος Ἰώβ οὐκ ἀνεβάλετο, οὐκ ἐδίστασεν, οὐκ ὠνείδισεν, οὐκ ἀπεστράφη· ἤδει καὶ φίλων πταισμάτα συγχωρεῖν. Διὸ παραυτὰ τὴν θυσίαν τῆς προσευχῆς πληρώσας, τὸν μὲν θεὸν ἐδυσώπησεν, τοὺς δὲ φίλους εὐεργέτησεν, ἑαυτὸν δὲ πρὸς εὐχαριστίαν παρέστησεν. Τί οὖν ὁ συγγραφεὺς Μωϋσῆς; Καλὸν γὰρ καὶ τὰ ἀκόλουθα μηνύσαι. Προσευξαμένου δὲ φησι τοῦ Ἰώβ περὶ τῶν φίλων αὐτοῦ ἀφῆκεν αὐτοῖς ὁ κύριος τὴν ἀμαρτίαν αὐτῶν. Προσέθηκε δὲ ὁ θεὸς τῷ Ἰώβ διπλᾶ πάντα ὧν εἶχεν ἔμπροσθεν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ αἱ ἀδελφαὶ πάντα τὰ συμβάντα αὐτῷ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν· φαγόντες δὲ καὶ πίνοντες παρ' αὐτῷ παρεκάλεσαν αὐτόν. Ὡς ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν καταδρομή. Ἐν πένθει οὐδεὶς, ἐν εὐωχίᾳ πολλοί. Ὅτε ἐπὶ τῆς κοπρίας ἐκαθέζετο, πάντες ἀπέφευγον· ὅτε ἐν τοῖς βασιλείοις ἠύλιζετο, πάντες ἔτρεχον. Τοῦτο δὲ οὐ μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ νῦν συμβαίνει. Πολλάκις τις πένεται, καὶ οὐ μόνον ὑπὸ τῶν συγγενῶν οὐ γνωρίζεται, ἀλλὰ καὶ τούναντιον ὄρκους δέχεται μηδέποτε τῷ γένει πλησιάζειν. Ἐὰν δὲ προνοία τοῦ τὸν Ἰώβ ἐκ δευτέρου πλουτίσαντος πλουτήσῃ καὶ οὗτος καὶ ἀξιώματος ἐπιλάβηται, εὐθέως πάντες οἱ συγγενεῖς κατατρέχουσιν, παρακαλοῦσιν, θάλπουσιν, πολλάκις λέγουσιν· Ἄ ηὐξάμεθα, εἶδαμεν, ὡς εἶναι τοὺς τοιούτους τῆς ὑπάρξεως καὶ οὐ τῆς φύσεως συγγενεῖς. Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τοῦ γενναιοτάτου Ἰώβ· ὅτε ἐπὶ τῆς κοπρίας ἐκαθέζετο καὶ τοὺς ἰχώρας ἀπέξεε καὶ κάμνων ἀνελέγετο καὶ στένων ἔλεγεν· Διὰ τί ἐν κοιλίᾳ μητρός μου οὐκ ἐτελεύτησα; Διὰ τί δὲ ἐξελθὼν εὐθέως οὐκ ἀπωλόμην; Διὰ τί δὲ συνήντησάν μοι γόνατα; Διὰ τί δὲ μαζοὺς ἐθήλασα μητρός μου; τότε οὐκ ἀδελφὸς δακρῶν, οὐκ ἀδελφῆ

πενθοῦσα, οὐ συγγενῆς στενάζων.

Μόνον δὲ τῆς βασιλείας ἐπελάβετο καὶ διπλῆς ὑπάρξεως δεσπότης γέγονεν, εὐθέως οἱ ἀδελφοὶ παρατασσόμενοι, αἱ ἀδελφαὶ σοβαρευόμεναι, οἱ φίλοι ἐπερειδόμενοι. Τί δὲ λέγω περὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν συγγενῶν καὶ οὐ μεταφέρω θᾶττον τὸν λόγον διὰ τὸ τῆς ὥρας ὀψὲ ἐπὶ τὴν γαμετὴν τοῦ Ἰώβ; Καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ κάμνοντος τοῦ Ἰώβ καὶ ἐν ἀγωνίᾳ διάγοντος σκληροτέρα πάντων γεγένηται, τουτέστιν ὄνειδίζουσα, λοιδοροῦσα, βλασφημεῖν παρακελευομένη, λέγουσα πρὸς τὸν ἄνδρα· Μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων· Ἴδου ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; Ἴδου γὰρ ἠφάνισταί σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς· υἱοὶ καὶ θυγατέρες, τῆς ἐμῆς κοιλίας ὠδίνες καὶ πόνοι, ἐτελεύτησαν, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων· σύ τε αὐτὸς ἐν σαπρία σκωλήκων κάθη διανυκτερεύων αἴθριος, ἐγὼ δὲ πλανῆτις καὶ λάτρις τόπον ἐκ τόπου καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας περιερχομένη. Πότε δύσεται ὁ ἥλιος, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων καὶ τῶν ὀδυνῶν, αἶ με νῦν συνέχουσιν; Ἄλλ' εἶπόν τι ῥῆμα πρὸς κύριον καὶ τελευτά. Εἶδες ἀνελπιστίας ῥήματα; Μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων· Ἴδου ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν; Τουτέστιν· Ἔως πότε φρεναπατᾶς σεαυτὸν προσδοκίαν ἀγαθῶν καταδοκῶν; Ποία σοι ἐλπίς ὑπολέλειπται; Τί δέ σοι ὦνησε τὸ συχνῶς τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπαίρειν καὶ τὰς εὐχὰς πλατύνειν; Ἄνωθεν ἐπολεμήθης καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πῦρ κατηνέχθη. Ταῦτα τῆς γυναικὸς λεγούσης ἔτι τοῦ Ἰώβ ἐν τῷ πειρασμῷ διάγοντος, τότε μὲν ὁ Ἰώβ οὐδὲν ἀπεκρίνατο· μόνον δὲ τῆς βασιλείας ἐπελάβετο καὶ τῆς ὑπάρξεως τετύχηκεν καὶ εἶδεν ἀδελφούς καὶ φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ πάντας εὐωχομένους, ὁμοίως καὶ τὴν γαμετὴν τῷ βασιλικῷ πέπλῳ φαιδρνομένην καὶ τῶν αὐτῶν τέκνων μητέρα γινομένην, στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα ὁ Ἰώβ ἔλεγεν· Τί λέγεις, γύναι; Οὐ σὺ εἶ ἡ πάντων μοι χαλεπώτερον ἐπιπλήττουσα; Οὐκ ἔλεγές μοι· Μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων· Ἴδου ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; Ἦλθεν ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας μου. Ἦ ὁ γεωργὸς τὸν στάχυν οὐκ ἐκδέχεται; Κἀγὼ τὸν θεὸν οὐ περιμένω τὸν ἀνιστῶντα ἀπὸ γῆς πένητα καὶ ἀπὸ κοπρίας ἐγείροντα πτωχόν; Μὴ οὐκ ἦλθε τὸ θέρος τῶν ἀγαθῶν; Μὴ οὐκ ἔφθασε τὸ ἔαρ τῆς ἀπολαύσεως; Οὐχὶ μᾶλλον νῦν πλουτεῖς ἢ πρότερον; Περίβλεψαί σου τὰ τέκνα· μὴ ἀμορφότερα ταῦτα τῶν πρώτων; Μὴ οὐ γέγονας ἄμπελος δίφορος; Ἐκείνους ἐτρυγήθης, ἀλλὰ τούτους κρατεῖς· κἀκεῖνοι ζῶσι καὶ οὗτοι σκιρτῶσιν.

Οὕτω γὰρ διπλᾶ ἀπέλαβα τὰ πάντα· εἰ ἤκουσά σου, γύναι, καὶ βλασφημήσας τὸν βίον ἐξῆλθον, πόθεν ἡ ἀνάστασις τῶν ἀγαθῶν; Εἶδες ἡ κοπρία τῆς ὑπομονῆς πόσον καρπὸν ἐβλάστησεν; Διό, γύναι, ἀπὸ τοῦ λοιποῦ μὴ ἄρξῃ λέγειν· Ἐγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις. Ἔπεσε γὰρ ὁ πλάνος καὶ κατήργηται ὁ εἰδωλολάτρης. Ὅντως ἔπεσεν ὁ πλάνος διάβολος, ὁ ἀεὶ καθ' ἑαυτοῦ τοὺς βοθύνους ἐγείρων. Σήμερον γὰρ καὶ σταυρὸς πλέκεται καὶ Ἰώβ στεφανοῦται, σήμερον καὶ ὁ Ἀδὰμ ἀνακαινοῦται καὶ ληστής ἐπαινεῖται, σήμερον καὶ τάφος σφραγίζεται καὶ οὐρανὸς ἀνοίγεται, σήμερον ὁ δεσπότης ῥαπίζεται καὶ ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἐλευθερίαν δέχεται. Καὶ μαρτυρεῖ μοι τῷ λόγῳ Παῦλος βοῶν· Τῇ ἐλευθερίᾳ Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν, στήκετε ἐδραῖοι. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.